

BAKA ISTVÁN:

Kerti óda

*Giliszták, eleven, tekergő
cipőfűzők, ti! a rögök
bakancsát hogy tartjátok össze?
Hogy szét nem mállott még a Föld,*

*s fák lépegetnek benne nyárba
tavaszból s őszből tél fele,
rózsás zsinórok, hála, hála
tinéktek! ezzel van tele*

*a szívem, míg a kertet ásom,
miközben tűz reám a nap,
s eszembe villan – tán a mennybolt
gilisztái a sugarak,*

*a kékséget furkálva egyre
(ezért oly porhanyós a lég)
lehullnak végül fára, gyepre,
és féreg-testük ott elég.*

*Elégedett az égi kertész,
és tán a mennyek susztere
is, ki a legfénylőbb sugárral
Isten bakancsát fűzi be.*